

ЦИРКЪ

II.

**Тръгването на цирка. Орѣшко спасява Хубавка.
Непознатиятъ скитникъ. Тайната на Орѣшка.**

— Ето, Орѣшко, тука ще спишъ, — каза чичо Чочо, като влѣзнаха въ колата. Орѣшко се чудѣше и маеше. Такава тѣсна кжщичка никога не бѣше виждалъ. Съвсемъ тѣсни креватчета, малка масичка, малка машина за готвене и такива малки тенджерета. — хей, че колко може да се сготви въ тѣхъ! Както бѣше гладенъ, и тритѣ да се напълнатъ съ ядене, пакъ нѣмаше да му стигнатъ.

Орѣшка се засмѣ.

— Какво се чудишъ? Въ тази кжщичка живѣя вече три години.

— А кжде бѣше по-рано?

Очитѣ на Орѣшка изведнажъ се залѣха съ сълзи.

— Защо плачешъ?

Тя нищо не отговори. Орѣшко веднага разбра, че Орѣшка има нѣкаква тайна и си науми кога и да е да я открие. Никой не забеляза, когато дветѣ джуджета се вмъкнаха въ колата.

— Бързай, Орѣшко, шивачътъ те вика, да ти премѣри панталонитѣ, — извика голѣмиятъ Главчо.

— Ахъ, Орѣшко, да знаешъ какви дрешки ти шиятъ!.. Една алена рубашка, свѣти, свѣти и едни сини панталонки. Ехъ, Боже, защо не сж на мене, — викаше малкиятъ Главчо и дърпаше Орѣшко за ржава.

Шивачътъ работѣше въ друга кола. Той облѣче Орѣшко. Какви лъскави дрехи!...

Орѣшко се огледа. Такива хубави момченца той бѣше виждалъ само по картинитѣ.

Но въ това време се разнесе остро изсвирване.

— Тръгваме на пѣтъ, — каза шивачътъ. — Сега, деца, си вървете. Утре дрешкитѣ ще бждатъ готови.

Директорътъ стоеше предъ колитѣ и размахваше дългия си камшикъ.

— По-скоро сгъвайте! Не зяпай тамъ!.. Прибирайте паралелкитѣ и лостоветѣ!.. Веднага и вжжетата!. Най-